

Drága Tamás!

Jövök-megyek a városban nap mint nap, ahogy szoktam, de valami megváltozott, valami más lett. Nem, nem épültek még újabb házcsodák, új éttermek, kávézók sem nyíltak, de valami megváltozott, mert te nem jössz. Nem futunk össze, és nem újságolod el boldogan, hogy „Képzeld, bekerült a fotóm a tévébe!” vagy „Láttad, milyen szépek voltak a ma reggeli fények?” Igen, azok a fények valóban szépek, de bekúszott egy sötét felhő közénk, s velünk együtt az ég, a vízpart, a fák, az utcák is siratják egyik kedvenc fotósukat. Siratják az Embert, aki szenvedéllyel, önzetlenül, fáradhatatlanul kereste az őt körülölelő világban a szépet, a jót, a különlegest. Amilyen Te magad is voltál. El sem tudod képzelni, milyen gazdagságot hagytál ránk a művészeted, a munkáid által. Nincs szinte nap, hogy ne jönne szembe valamelyik általad megörökített pillanat, sokszor egy-egy vers társaságában, hisz gyakran találkoztak össze versek és fotók, hogy ebből a különleges randevúból egy újabb lélekemelő műalkotás szülessen. Köszönjük, hogy voltál nekünk, hogy színt hoztál az Író Alkotók Klubjának az életébe. Drága emléked szívünkben őrizzük, és reméljük, hogy lelked örök nyugalomra lelt az angyalok világában.

Kerecsényi Éva

Győr, 2022.03.04.